

ואומר ר"י דכהן שוטה היה דאפילו אם נאמר של גבירתה היה וכהן זה קרוב היה לא היה לו ליטמא דאמרינן בתורת כהנים דאין כהן מטמא לנפלים דדומיא דאביו ואמו בעינן בני קיימא ועוד דכאן לא היה לצורך המת.

וקרפיפות לבית כדי לפטור, הלכך לא חייל עלייהו שם טבל, ומותר היורש הזה לאוכלן אכילת קבע, ולא תימא נהי דלא חייל עלייהו טיבלא לאכילת עראי, אכילת קבע מיהא ליתסרו - דהא דמיתסרא אכילת קבע קודם קביעות גורן וגמר מלאכה מדרבנן הוא, וגבי איסור דרבנן סמכינן אחזקת חבר שעישורן.
כדי שתהא בהמתו אוכלת - ואפילו קבע, דכל זמן שאין שם גורנו של טבל עליו - אינו אוסר באכילת עראי, וכל אכילת בהמה לא גזרו עלה משום אכילת קבע, דתנן במסכת פאה (פרק ראשון משנה ו): מאכיל לבהמה ולחיה ולעופות ופטור מן המעשרות עד שימרח, אבל למאכל אדם, נהי דלא טביל מדאורייתא - מיהו אפילו קודם מירוח אסרו לאכול קבע בכולי גמרא.
מציק - איניש אלמא, וישראל הוה.